

JORD- OCH SKOGSBRUKSUTSKOTTETS UTLÅTANDE 31/2010 rd

Statsrådets naturresursredogörelse till riksdagen: Smart och ansvarsfull naturresursekonomi

Till ekonomiutskottet

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 8 december 2010 statsrådets naturresursredogörelse: Smart och ansvarsfull naturresursekonomi (SRR 11/2010 rd) till ekonomiutskottet för beredning och bestämde samtidigt att jord- och skogsbruksutskottet ska lämna utlåtande till ekonomiutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- förstråd Marja Kokkonen, jord- och skogsbruksministeriet
- konsultativ tjänsteman Hanna Hämäläinen, arbets- och näringsministeriet
- enhetschef Kimmo Silvo, Finlands miljöcentral

- forskare Eero Mikkola, Skogsforskningsinstitutet
- miljöforskningschef Jyrki Aakkula, MTT-Joensuu
- direktör Juha Ruippo, Centraförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK rf
- energi- och klimatchef Ahti Fagerblom, Skogsindustri rf
- ombudsman Eero Yrjö-Koskinen, Finlands naturskyddsförbund rf.

Dessutom har skriftliga utlåtanden lämnats av

- Helsingfors universitet
- Centraförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK rf
- Svenska Lantbruksproducenternas Centraförbund SLC.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Allmänt

Utskottet har sett på statsrådets redogörelse i de delar som berör utskottets ansvarsområde, alltså bioekonomi.

Utskottet noterar utifrån redogörelsen att bioekonomi är hållbar vård och användning av förnybara naturresurser och produktion av varor och tjänster tillverkade av förnybara naturresurser. Finland har goda möjligheter att främja en

hållbar utveckling och samtidigt generera ny välfärd med hjälp av bioekonomi. Den biomassa vi har tillgång till kan förädlas på många sätt. De biologiska processer som bl.a. baserar sig på enzymer och bakterier och som används i industriell produktion är också en del av bioekonomin. Eftersom de bioekonomiska produkterna är biobaserade, är de också biologiskt nedbrytbara, dvs. förnybara i början och i slutet av livscykeln. I målbilden för bioekonomin antingen återvinns alla sidoströmmar i produktionen eller så

blir de på nytt en del av naturens kretslopp. Bioekonomi går alltså ut på att bygga samman industriell produktion och naturens kretslopp.

Branscher som enligt den vanliga uppfattningen omfattas av bioekonomi är bl.a. jordbruk, skogsbruk, fiskeri, livsmedelsproduktion, kemisk industri och biobränslen. Utskottet framhåller i linje med redogörelsen att biomassor, nyttjandet av dem, marknaden för dem och anknytande tjänster bör ses i ett övergripande perspektiv. Bioekonomiskt baserade lösningar kommer att ha stor betydelse när vi ska bemöta de krav som ställs av klimatförändringen och en hållbar användning av naturresurser. Bioekonomin försöker hitta nya lösningsmodeller som minskar beroendet av fossil energi, förebygger utarmning av ekosystem, bidrar till den ekonomiska utvecklingen och skapar nya arbetstillfällen.

Modeller för decentraliserad produktion är viktiga inom bioekonomin. De minskar behovet av att transportera naturresurser, möjliggör på ett smidigt sätt användningen av olika råvaror, effektiviserar materialkretsloppet, stärker den regionala ekonomin och förbättrar försörjningstryggheten. Bland flaskhalsarna i utvecklingen av decentraliserad bioekonomi finns bl.a. produktion och handelsstrukturer som favoriserar centralisering, stel myndighetspraxis och attityder, inåtvändhet och isolering bland sektorns aktörer.

Redogörelsen kommer med en referensram med vars hjälp frågorna om naturresurser kan ses i ett samlat perspektiv och de strategiska målen för naturresurser kan planeras på både kort och lång sikt. Det öppnar för ett vidare resonemang kring hur vi rent konkret kan ta oss an arbetet för att nå målen i redogörelsen. Utskottet välkomnar också infallsvinkeln som bär för politiska linjeval som att framhäva långsiktighet, synkronisera långsiktiga och kortsiktiga mål och stegvis arbeta för en omfattande strukturovandling. Dessutom är det bra att betydelsen av sektorsövergripande insatser och samordning mellan de olika förvaltningsområdena kraftfullt betonas.

Den bioekonomiska potentialen inom skogsbruket

Som sagt uppfattas bl.a. skogsbruk och biobränslen som typiska bioekonomiska sektorer. Den årliga tillväxten i våra skogar ligger kring 100 miljoner kubikmeter. Det är möjligt att avsevärt öka användningen av trä, för skogsresurserna ökar kontinuerligt och under de senaste åren har avverkningsgraden av gagnvirke utgjort bara cirka 75 % av de hållbara avverkningsmöjligheterna.

Fastän vi inte använder våra egna virkestillgångar fullt ut har den årliga råvirkesimporten vissa år varit uppe i mer än 20 miljoner kubikmeter, påpekar utskottet. I fjol stod avverkningarna för ca 52 miljoner kubikmeter och virkesimporten för mer än 12 miljoner kubikmeter.

Trä, naturprodukter och skogarnas immateriella värden bör utnyttjas betydligt mer och allsidigare. Bland särskilda tillväxtbranscher kan man nämna trävarubranschen, produktionen av bioenergi, gårdsturismen och användningen av naturprodukter. Nyttjandet av skogarna kan också öka i form av skydd för naturens mångfald, handel med rekreativvärden och rentav handel med kolsänkor och uthyrning. Redogörelsen går alltför försiktigt in på möjligheterna att få mer variation i användningen av trä. Utskottet ser det som angeläget att den potential som finns i vår viktigaste naturresurs, alltså trä, framhävs mer än vad redogörelsen gör.

I statsrådets principbeslut om det nationella skogsprogrammet 2015 (27.3.2008) anges ökad välfärd tack vare en mångfaldig skogsnatur som mål. Statsrådets vision är att Finland kring 2015 ska stå i spetsen för ett hållbart skogsbruk och skogskunnande med hjälp av nya produkter och tjänster, avsevärt ökad användning av inhemskt virke och stärkt mångfald i skogsnaturen.

Utskottet har gjort en omfattande genomgång av frågorna om att utveckla skogsbruket och energiproduktionen i sitt utlåtande om klimat- och energistrategin på lång sikt (JsUU 7/2009 rd — SRR 6/2008 rd) och i sitt betänkande om statsrådets landsbygdspolitiska redogörelse (JsUB 4/2010 rd — SRR 5/2009 rd).

Skogsindustrin är i dagens läge den sektor där trä och biomassa nyttjas mest. Utöver sin produktion tillverkar industrin bioenergi, biobränslen och — i framtidens bioraffinaderier — även många biokemikalier. Men omstruktureringen av skogsindustrin och den ekonomiska krisen har tillsammans gjort att massa- och pappersindustrin har tillgång till mindre trävara, stick i stäv med de optimistiska målen i skogsprogrammet. Men oberoende av den kraftiga omstruktureringen kommer skogsindustrin fortsatt att vara en central sektor såväl för hela landets ekonomi som för de lokala ekonomierna. Dess roll som inkomstkälla kan knappast ersättas av någon annan sektor. Skogsindustrin har som mål att fördubbla värdet av sina produkter och tjänster fram till 2030.

Byggnation är ett annat område där användningen av trä kunde öka markant. Det innebär en mycket stor potential för utveckling av näringslivet på landsbygden, nya arbetstillfällen och för att bevara kulturlandskapet. Ökat träbyggande kräver långvarig forskning och produktutveckling plus försöksprojekt. Gemensamma produktstandarder som möjliggör större produktionsserier måste tas fram. Det är särskilt viktigt att främja användningen av trä för husbyggnad i flera våningar. Tack vare våra rikliga och högkvalitativa skogstillgångar och vår avancerade byggteknologi har vi goda möjligheter att omsätta våra träbyggnadskunskaper i produkter också för export.

I det här sammanhanget vill utskottet framhålla att om trä i större utsträckning får ersätta andra, mer miljöbelastande byggmaterial, kan avsevärda energibesparingar uppnås i byggsektorn. Om trä får ersätta konstruktioner antingen i betong eller i stål, är energianvändningen i regel tre fjärdedelar mindre.

Den nationella klimat- och energistrategin ställer som mål att höja den årliga användningen av skogsflis till 12 miljoner kubikmeter fram till 2020. Framställningen av förnybar energi decentraliserat utifrån lokala energikällor öppnar för en omfattande företagsamhet och stöder en livskraftig landsbygd. Trä är förnybart och därmed ett överlägset alternativ till fossila bränslen, ef-

tersom tillväxten i skogarna samtidigt ökar. De fossila kollarerna kan bara användas en gång och de frigör koldioxid i atmosfären. Den resulterande uppvärmningen varar nästan för evigt. Våra skogar kommer fortfarande att vara kolsänkor fastän användningen av skogsenergi och trä skulle öka betydligt. Våra trätillgångar har länge ökat kraftigt och därför binder träden upp mer kol per år än vad som frigörs från dem.

Träbaserade bränslen ger de största möjligheterna att öka användningen av bioenergi. Enligt balanskalkylerna för växthusgaser ger träförbränning inte upphov till växthusgasutsläpp, eftersom effekten redovisningstekniskt beaktas redan i förändringen i virkeskapitalet. Energistrategin ställer som mål att användningen av skogsflis i energiproduktionen och som råvara i industrin ska höjas från ca 3,6 miljoner fasta kubikmeter 2006 till drygt 12 miljoner fasta kubikmeter senast 2020. Med skogsflis avses flis framställt av gren- och toppmassa, småvirke, stubbar och rotvältor. Energianvändningen av trä kan ökas avsevärt med tanke på skogsvård och ett hållbart skogsbruk. Vid skogsodling kan odling av energived numera ses som en länk i odlingskedjan utan att det behöver inkräkta på tillgången till gagnvirke.

Enligt analyser utifrån undersökningar är den teknisk-ekonomiska potentialen för skogsenergi maximalt ca 15 miljoner kubikmeter fast mått per år. I fjol togs uppskattningsvis 6 miljoner kubikmeter energivirke till vara. Av detta är omkring sju miljoner kubikmeter toppar och kvistar och lika mycket förstagallringar. Resten av potentialen utgörs av stubbar. Om förstagallring och åtgärder för att förnya skogen sätts in i rätt tid kan det också bidra till måluppfyllelsen för energistrategin. Offentliga aktörer innehar en nyckelställning när det gäller att främja lokal, decentraliserad energiproduktion. För att skogsenergi ska kunna utnyttjas i stor skala måste framför allt drivningslogistiken förbättras. För att skogar i större utsträckning ska kunna nyttjas för energiproduktion måste också forsknings- och utvecklingsmedel disponeras så att de stöder de nya målen.

Det är viktigt att skogar nyttjas i högre grad också inom miljö- och landskapsvård, anser utskottet. Nyttjandet bör bli mer varierat och utvidgas från virkesanvändning i traditionell mening till kundorienterade tjänster inom natur- och landskapsvård. En varierad användning av skogen för turism och för utvinning av tillgångar i skogsnaturen, som bär, svamp och vilt, bör öka. Det finns ny potential bl.a. i skogarnas hälsofrämjande effekter, naturprodukter och ersättningar för kolbindning.

För en kostnadseffektiv virkesförsörjning, bearbetning i traditionell mening och energianvändning behöver den tekniska infrastrukturen utvecklas. Det behövs bl.a. bättre trafikförbindelser året om. Standarden på det sekundära vägnätet, såväl enskilda vägar som landsvägar, måste höjas och brister som hindrar transporter undanröjas inom hela vägnätet. Det faktum att användningen av gagnvirke inom industrin koncentreras till allt färre produktionsanläggningar ökar transportsträckorna för virkesråvaran. Det ger goda möjligheter att bygga ut järnvägs- och vattenvägstransporterna. Men för att järnvägs-transporterna ska kunna byggas ut måste hela det nuvarande bannätet bevaras och saneras så att det klarar av tunga transporter. För en effektiv, fungerande och lönsam virkesförsörjning är det av största vikt att förbättra de trådlösa data- och telekommunikationerna på landsbygden.

Utskottet ser det således som uppenbart att våra tillgångar av träbiomassa kommer att vara i full användning inom 10–20 år. För att säkra tillgången till råvaror inom bioekonomin bör det startas ett program för att effektivisera produktionen av biomassa. Det ska innefatta de aktiva metoderna för produktion av biomassa med hänsyn till skogsägarnas behov (t.ex. energiproduktion som bygger på kraftig skogsbearbetning och snabbt ger avkastning plus hög nettokapacitet att binda kol). Programmet bör täcka in hela produktionskedjan från tillverkningen av biomassa (bl.a. förädling med hjälp av bioteknik, nya träslag, mekanisering) till drivningsmetoder och logistik. Det ska också väga in de krav som ställs av markanvändning, biodiversitet och skydd. Utvecklingsarbetet bör utgå från de krav som slut-

produkten ställer på biomassa i fråga om kvalitet, egenskaper och lönsamhet.

Den bioekonomiska potentialen inom jordbruket och livsmedelsekonomin

Redogörelsen går in på biomassor, nyttjandet av dem, marknaden för dem och anknyttande tjänster mer övergripande än tidigare. Jordbruket och livsmedelsekonomin genererar stora mängder förnybar biomassa. Inom jordbruket kan den bioekonomiska utvecklingen komma att innebära att man inte längre tänker i termer av matsystem utan i stället ser jordbruket och matproduktionen som en del av mer omfattande produktions- och konsumtionssystem som bygger på biomassa. I sitt betänkande om redogörelsen om livsmedelspolitik (JsUB 25/2010 rd — SRR 6/2010 rd) tog utskottet ställning till utvecklingen av livsmedelssektorn ur många olika synvinklar.

Enligt utskottet tar naturresursredogörelsen inte tillräcklig hänsyn till den stora bioekonomiska potentialen inom jordbruket och livsmedelsekonomin. Om vi effektivare drar nytta av den stora biomassapotentialet, öppnar sig möjligheter till en mer varierad fortsatt bearbetning, många slags produkter och helt nya affärskoncept. Det största problemet för närvarande är att det krävs nya omarbetsmetoder som ännu är under utveckling för att biomassareserverna mångsidigt ska kunna tas till vara. Det leder för sin del till att produktionskostnaderna stiger i startfasen.

Redogörelsen tar inte upp jord som naturresurs, fastän jorden är den viktigaste naturresursen i livsmedelsproduktionen. Åkeranvändningen i framtiden bör betraktas enligt principen att försörjningstryggheten och tillgången på inhemsk råvara i vår matproduktion ska vara garanterade. Vi måste sköta om kvaliteten på odlingsmarken och dess kulturtillstånd och tillskriva den dess rätta värde. Dessutom är det viktigt att se till villkoren för unga jordbrukare och erbjuda många slags produktionsmöjligheter för att garantera ett fortsatt jordbruk. Finlands åkerareal är cirka 2,3 miljoner hektar, och av den behövs cirka 1,8 milj. hektar för att trygga självför-

sörjningen på mat och för livsmedels- och foderindustrins behov. Således kan ungefär 500 000 hektar framöver nyttjas till exempel för integrerad och varierad produktion av mat, foder, energi, proteingrödor, oljeväxter, biobränslen och biomaterial. Att användningen av åkerarealen för traditionell produktion går att samordna med en ökad bioenergiproduktion konstaterade utskottet redan i sitt utlåtande om klimat- och energistrategin på lång sikt.

Det är karakteristiskt för livsmedelsproduktionen i dag att en mycket liten del av biomassan kommer ända fram till konsumenten för att nyttjas. Det betyder att sidoströmmarna från olika slag av biomassa är mycket stora. Därför är det angeläget att spillet av livsmedel vid tillverkningen, under transporten, i affären och vid konsumentens bord minimeras genom möjligast slutna kretslopp, noggrann användning av produkterna och nya energisnåla processer.

Biomassan inom jordbruket och livsmedelsproduktionen uppkommer regionalt sett över hela landet, så logistiken ställer sina egna krav på processerna för att de ska vara lönsamma. Därför behövs det lokala företagskluster där företagen drar nytta av närheten till varandra i egenskap av aktörer i olika led i samma kedja. Biomassans materialkretslopp möjliggör miljövänlig produktion och energisparande men också nya affärsmöjligheter som bygger på en nätverkande ekonomi och ett mervärde som uppstår tack vare en hållbar produktion.

De allt strängare bestämmelserna om effektivare användning av energi och råvaror medger olika slags styrmedel för utveckling i nuläget, till exempel EU-rättsakterna om energiförbrukning, konsumtionsskatter och återvinningsavgifter. Via den nätverkande ekonomin kan jordbruksproduktionen och livsmedelsproduktionen kopplas samman med annan industri som omarbetar material. Utskottet anser att ämnen som man får från biomassa fortsättningsvis bör användas som råmaterial för bearbetning, också inom industrigrenar som hittills huvudsakligen har använt produkter från kemisk industri som råvaror.

En nackdel är för närvarande att biprodukter från jordbruket tolkas som avfall på EU-nivå och det försvårar återvinningen i onödan. Exempelvis kategoriseras kreatursgödsel som avfall och kan därmed inte omsättas i produkter. Utskottet framhåller att gödsel inte är avfall, utan en biprodukt som bör kommersialiseras. Biologiskt nedbrytningssbart avfall kan ofta effektivast tas till vara för energiproduktion med hjälp av biogasteknik. Då framställer man drivmedel eller el och värme av avfallet. Som biprodukt får man organiskt gödselmaterial som ersätter fossila insatsvaror.

Avfallsåtervinning fördubblar den positiva klimateffekten: biodrivmedlet ersätter ett fossilt bränsle med ett material som vid naturligt sönderfall skulle generera utsläpp av växthusgaser, om det inte hade återvunnits. I en analys som fokuseras på energiproduktion blir biogasproduktion som bygger på biprodukter helt obefogat åsidosatt i relation till andra förnybara energikällor. Utskottet vill se att gasformiga bränslen på det nationella planet likställs med flytande bränslen. Man kan tala om ett slutet kretslopp när naturresurser används för produktion av energi eller materia så att produktionens nettoeffekt inte är mera växthusgasutsläpp eller avfall. Klimatförändringen kan motverkas genom att man iakttar principen om slutna kretslopp. Småskaliga lokala förhållanden och bioekonomiska processer kommer närmast ett system för slutna kretslopp, där det inte behövs mycket insatser utifrån. Ett bra exempel på detta är närproduktion av bioenergi kombinerad med återvinning av näringsämnen.

Förnybar energi

Finland har åtagit sig att i enlighet med EU:s klimatområde höja andelen förnybar energi från nuvarande 28 till 38 procent. Det enda sättet att nå målet är att utnyttja landsbygdens bioenergi-källor effektivare. Decentraliserade produktionsmodeller gör det som sagt möjligt att förädla lokala resurser på ett hållbart sätt, nära slutanvändningen. De minskar behovet av att transportera naturresurser, möjliggör på ett smidigt sätt användningen av olika råvaror, effektiviserar

materialkretsloppet, stärker den regionala ekonomin och förbättrar försörjningstryggheten. Den ökade efterfrågan på biomassabaserade produkter och de nya sätten att nyttja material-, biprodukts- och avfallsflöden kräver gemensamma verksamhetskedjor mellan företag och gårdar.

Decentraliseringen förbättrar självförsörjningen på el och gör elproduktionen tillförlitligare, skapar arbetstillfällen och ger medborgarna en konkret möjlighet att delta i klimatsamarbetet och produktionen av "egen" elenergi. Speciellt i kristider kan det ha stor betydelse rentav för hela samhället. Utskottet ser det följaktligen som viktigt att systematiskt utveckla kompetensen i bioenergi på landsbygden och nätverkan- det mellan företagen inom sektorn. Bioanläggningar är affärsekonomiskt lönsamma om de tillverkar produkter med ett högt mervärde och dessutom löser ett avfallsproblem i sin region och producerar energi för närområdet. Om råvarorna för förnybar energi transporteras från närområdet, undviks dyra och utsläppsgenererande transporter.

Redogörelsen pekar med fog på behovet att förenkla och förbättra regleringen av förnybar energiproduktion och energianvändning. För att ta vara på alla möjligheter behöver vi en förvaltningsövergripande och långsiktig naturresurspolitik. Det som bildar flaskhalsar för utvecklingen av en decentraliserad bioekonomi är bl.a. en oändamålsenlig lagstiftning, produktion som prioriterar centralisering och stel myndighetspraxis. I framtiden är det absolut centralt att olika ministerier och myndigheter fattar samstämmiga beslut om att förenkla tillståndspraxis, göra konsekvensutvärderingar och undanröja administrativa hinder för planläggningen. Miljöstyrningen bör utvecklas i ett samlat perspektiv så att den garanterar en hög standard på miljöskyddet men ändå förorsakar de företag som nyttjar naturresurser så liten administrativ börda som möjligt.

Med tanke på försörjningstryggheten är det viktigt med modeller för närproduktion som är så oberoende av utomstående insatser som möjligt.

Ekosystemtjänster

Människornas och samhällets förväntningar leder till att naturen och naturresurserna tillskrivs vissa värden. Utskottet anser att redogörelsen heltäckande lyfter upp ekosystemtjänsterna och deras ökande betydelse för människornas välfärd. Samtidigt som naturens funktioner säkras för att naturresurserna ska kunna utvinna, uppstår nya affärsmöjligheter på landsbygden i och med att efterfrågan på ekosystemtjänster ökar.

Naturens immateriella värden kommer troligtvis att bli allt viktigare (rekreation, turism, upplevelser, tystnad, hälsoeffekter och så vidare). Markägare, jordbrukare och företagare på landsbygden ingår i den kedja som håller i gång maskineriet för den här naturliga processen. Handlingsmodeller har tagits fram och utvecklas fortsatt till exempel för handel med rekreationsvärden och rätt till upplevelser, handel med naturvärden och verksamhet med ekosystemtjänster. I Finland har vi redan ett fungerande frivilligt system för handel med naturvärden, som tillämpas i handlingsprogrammet METSO. Utifrån programmet kan ägaren få inkomster från skydd och vård av skogsnaturen. Det finns olika alternativ som skogsägaren kan välja mellan för att få det som lämpar sig bäst för behoven. Handlingsmodellen för handel med rekreationsvärden kan komma till nytta om någon (till exempel en granne, en byförening eller en idrottsförening) är intresserad av särskilda rekreationsvärden som finns på en privat skogsägares mark och är beredd att köpslå med markägaren om att underhålla och utöka värdena. I handeln med rekreationsvärden avstår markägaren från vissa rättigheter att använda sin egendom eller åtar sig att sköta sitt markområde så att dess rekreationsvärden (till exempel landskap) håller överenskommen standard, alternativt får den som köper rekreationsvärdena vissa överenskomna rättigheter som gäller användningen för rekreation. Det är viktigt att se till att ekosystemtjänsterna fungerar, anser utskottet.

Naturresurspolitiska riktlinjer

Bland de riktlinjer som tas upp i redogörelsen vill utskottet särskilt lyfta fram att Finland med

tanke på sina mångsidiga och rika bioresurser, sin kompetens, sin starka skogsindustri med vilja till förnyelse och sitt jordbruk har alla förutsättningar att bli ett ledande land i fråga om bioekonomi. Det har redan framgått ovan. Vår kompetens i energieffektivitet och utveckling av system med slutna kretslopp möjliggör både hållbar inhemsk produktion och utveckling av nya lösningar för den globala marknaden.

Ekosystemtjänsterna utgör kärnan i hållbar naturresursekonomi och ska tryggas i all verksamhet. Samtidigt möjliggör de att man kan njuta av naturens kultur- och rekreationsvärden. Deras betydelse för finländarnas välbefinnande ökar och de möjliggör ny hållbar tjänstebaserad affärsverksamhet.

Naturresurserna är ofta platsbundna och finns utspridda på olika håll i landet. Man måste ta ansvar för den välfärd som naturresurserna möjliggör för det lokala samhället. Decentraliserade produktionsmodeller inom bioekonomi är samtidigt en betydande möjlighet att effektivisera det lokala materialkretsloppet, trygga regionutvecklingen och förbättra försörjningstryggheten. Utskottet framhåller att vi allt mer bör dra nytta av de verktyg som bioekonomin erbjuder för att säkra försörjningstryggheten.

Sötvatten håller globalt sett på att bli en knapp resurs och eventuellt den allra dyrbaraste resursen. Strategiskt tillvaratagande av vattenresurser och vattenkompetens är en central framtidsfråga för Finland.

I redogörelsen föreslår regeringen ett gemensamt program för att genomföra och finansiera naturresurspolitiken och klimat- och energipolitiken. För att de politiska insatserna ska få genomslagskraft måste de här delområdena tätare kopplas samman. Det är också viktigt med kraftigare satsningar på forskning som främjar bioekonomi.

I linje med redogörelsen påpekar utskottet också att smarta lokala lösningar kan bidra till en hållbar användning av våra stora markområden och de naturresurser som finns där. Lokala lösningar inom grön ekonomi kan till exempel gälla decentraliserad energiproduktion, behandling av avfall eller bearbetning av biomassa. Lokalt producerad mat och närturism ingår också i framtidens gröna ekonomi. Det står i redogörelsen att grön ekonomi enligt OECD avser ett ekonomiskt system där ekosystemets välfärd beaktas som en integrerad del av systemet. Det främsta målet för den gröna ekonomin är att minska beroendet av fossil energi och utarmningen av ekosystemen, främja världsekonomin och skapa nya arbetstillfällen enligt principerna för hållbar utveckling.

Ställningstagande

Jord- och skogsbruksutskottet meddelar

att ekonomiutskottet bör beakta det som sägs ovan.

JsUU 31/2010 rd — SRR 11/2010 rd

Helsingfors den 10 februari 2011

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Jari Leppä /cent
vordf. Pertti Hemmilä /saml
medl. Lasse Hautala /cent
Hannu Hoskonen /cent
Anne Kalmari /cent
Johanna Karimäki /gröna
Mats Nylund /sv
Pentti Oinonen /saf

Klaus Pentti /cent
Petri Pihlajaniemi /saml
Erkki Pulliainen /gröna
Kari Rajamäki /sd
Arto Satonen /saml
Katja Taimela /sd
Pekka Vilkuna /cent.

Sekreterare var

utskottsråd Jaakko Autio,
utskottsråd Carl Selenius.